

BOSNA I HERCEGOVINA
OSNOVNI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 Mal 164134 24 Mal
Brčko, 10.02.2025. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sudija Admir Salihović, u pravnoj stvari tužitelja „VOČAR“ d.o.o. Brčko, zastupanog po zakonskom zastupniku – direktoru Esedu Musić, koga zastupa punomoćnik Igor Đurić, advokat iz Brčkog, protiv tuženog M. S. iz S., zastupanog po punomoćniku Sabini Nikolić, advokatu iz Sarajeva, radi naknade štete, v.sp. 3.995,05 KM, nakon usmene i javne glavne rasprave, održane dana 10.02.2025. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja, a u odsustvu uredno obaviještenog punomoćnika tuženog, donio je slijedeću

P R E S U D U

I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja, kao neosnovan, a koji glasi:

„Obavezuje se tuženi M. S. iz S. da tužitelju „VOČAR“ d.o.o. Brčko, na ime naknade materijalne štete, zbog oštećenja na vozilu, vlasništvo tužitelja, isplati iznos od 3.995,05 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.04.2024. godine pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

II Obavezuje se tužitelj „VOČAR“ d.o.o. Brčko, da tužitelju M. S. iz S., naknadi troškove postupka u iznosu od 561,60 KM, a sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 06.06.2024. godine, posredstvom punomoćnika, ovom sudu podnio tužbu protiv tuženog, a radi naknade štete, v.sp. 1.133,00 KM.

U tužbi je navedeno da je tuženi bio zaposlen kod tužitelja po osnovu Ugovora o radu na određeno vrijeme, na radnom mjestu vozač, da je isti dana 14.04.2024. godine, upravljajući t.m.v. „VW C.“ u vlasništvu tužitelja, izazvao saobraćajnu nezgodu, čime je prouzrokovao štetu u ukupnom iznosu od 1.133,00 KM. Navedeno je i to da je o predmetnom događaju, sačinjen izvještaj o nezgodi motornog vozila od 14.04.2024. godine, iz koga je vidljivo da vozilo kojim je upravljao tuženi, nije poštovalo znakove prvenstva, odnosno da je vidljiva odgovornost tuženog za navedeni događaj, kao i krajnja nepažnja. Naposlijetku, navedeno je i to da je tužitelj tuženom slao opomenu za naknadu štete, ali da je isti odbio da postupi po pozivu.

Na ročištu za glavnu raspravu od 20.12.2024. godine, punomoćnik tužitelja je precizirao tužbeni zahtjev na način da je zahtijevao od suda da tuženi tužitelju na ime naknade materijalne štete zbog oštećenja na vozilu vlasništvo tužitelja, isplati iznos od 3.995,05 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.04.2024. godine, pa do isplate i troškovima postupka.

U odgovoru na tužbu, tuženi je učinio nespornim da je sa tužiteljem imao zaključen Ugovor o radu na određeno vrijeme od 06.03.2024. godine, te da je dana 14.04.2024. godine, došlo do saobraćajne

nezgode u kojoj je na vozilu tužitelja, nastupila materijalna šteta. Tuženi je u odgovoru na tužbu osporio stepen krivnje, odnosno pravni osnov za podnošenje tužbe, onim navodima kojim ukazuje da prema odredbama člana 102. stav 2. Zakona o radu Brčko distrikta BiH, za štetu koju radnik na radu ili u vezi sa radom prouzrokuje poslodavcu, odgovara samo u slučajevima ako je istu prouzrokovao krajnjom nepažnjom ili namjerno. Dakle, odredbe Zakona o radu iz prethodnog stava se u konkretnom slučaju, imaju primijeniti kao leg specijalis u odnosu na odredbe Zakona o obligacionim odnosima, ili prezumiranu krivnju iz člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, koja predstavlja samo najblaži stepen krivice tj. običnu nepažnju učinioca štete, a teži slučajevi nepažnje (gruba nepažnja) se prezumira samo ako je zakonom propisano ili to iz zakonske odredbe nedvojbeno proizilazi. Obzirom na navedeno, u konkretnom slučaju, tuženi bi bio odgovoran za štetu koju je prouzrokovao tužitelju, kao svom poslodavcu, ukoliko se njegova krivica može vezati za namjeru ili krajnju nepažnju, pri čemu je namjera oblik krivice koja se određuje subjektivno, te postoji kad je radnik svjestan da će svojim radnjama ili propuštanjem, izazvati štetu, odnosno kad hoće i uzrok i posljedicu. Krajnja nepažnja bi postojala da tuženi, u konkretnom slučaju, nije želio nastupanje štetne posljedice, niti je na istu pristao, ali se ponašao kako to pravni poredak od njega ne očekuje, ili kako se ne bi ponašao prosječno pažljiv radnik osim što je u teoriji i praksi krajnja nepažnja definisana kao toliko težak stupanj krivnje da se u praktičnim posljedicama izjednačuje s namjerom. U konkretnoj saobraćajnoj nezgodi, tuženi je na raskršnici upravljao vozilom vlasništvo tužitelja, ne većom brzinom od 20 km/h, pri kojoj brzini je došlo do blagog kontakta sa nailazećim vozilom koje je imalo prvenstvo prolaza desne strane po odredbama člana 49. stav 1. ZOBS-a. Krajnje nepažljivo ponašanje u saobraćaju bi bilo kada bi vozač, primjera radi, upravljao vozilom nerazumno velikom brzinom, suprotnom saobraćajnom trakom, ili pak preticao na punoj liniji i tome slično. Tuženi nema ništa protiv da tužitelj predloži bilo koji dokaz iz kojeg bi sud mogao zaključiti da je tuženi htio i uzrok i posljedicu tj. da je postojala namjera da do spornog štetnog događaja-saobraćajne nezgode dođe, a time i štete koju tužitelj potražuje. Tuženi je u odgovoru na tužbu, osporio i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva navodima da nije jasno na temelju koje i čije procjene štete tužitelj potražuje utuženi iznos, odnosno koje stručne osobe su procijenile da su nastala oštećenja na vozilu iz kojih proizilazi da je trebalo mijenjati dijelove navedene u predračunu od 17.04.2024. godine. Predloženo je da sud zahtjev tužitelja odbije u cijelosti kao neosnovan. Traženi su troškovi postupka.

U toku dokaznog postupka izvedeni su dokazi uvidom i čitanjem podataka iz materijalne dokumentacije i to: ugovor o radu na određeno vrijeme od 06.03.2024. godine, izvještaj o nezgodi motornog vozila od 14.04.2024. godine, zapisnik sačinjen od zaposlenika tužitelja E. K. od 15.04.2024. godine, račun/otpremnicu, broj 2329/24 Pj. 2 od 17.04.2024. godine za zamjenske dijelove oštećenog vozila, fotografije prednjeg dijela oštećenog vozila, e-mail prepiska, zapisnik o oštećenju vozila „W. O.“ od 18.04.2024. godine, opomena pred tužbu od 03.05.2024. godine, nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke Sadema Plakalo od 27.11.2024. godine, te je proveden dokaz vještačenjem po vještaku mašinske struke Sademu Plakalo, pa je sud na osnovu ocjene provedenih dokaza pojedinačno, kao i u njihovoj međusobnoj vezi na osnovu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Prije svega, predmet spora u ovoj pravnoj stvari, prema konačno opredijeljenom tužbenom zahtjevu, predstavlja zahtjev tužitelja da sud obaveže tuženog, da mu (tužitelju) na ime naknade materijalne štete zbog oštećenja na vozilu vlasništvo tužitelja, isplati iznos od 3.995,05 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.04.2024. godine, pa do isplate i troškovima postupka.

Tuženi se ovako postavljenom tužbenom zahtjevu, suprostavio, prije svega, prigovorom nedostatka pasivne legitimacije, a koji prigovor je obrazložio navodima da se u konkretnom slučaju, krivica tuženog ne može vezati za namjeru ili krajnju nepažnju u smislu odredbe člana 102. stav 2. Zakona o radu Brčko distrikta BiH, zatim navodima da je predmetno t.m.v., bilo kasko osigurano i da mu je po tom osnovu, zasigurno već isplaćena šteta, dok je visinu štete osporio tvrdnjom da je ista znatno manja od iznosa koji se potražuje u ovom postupku.

Odredbom člana 102. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, propisano je da je radnik dužan da se na radu pridržava obaveza propisanih zakonom, općim aktom i ugovorom o radu i svoje radne obaveze izvršava na način kojim neće onemogućavati ili ometati druge radnike u izvršavanju njihovih radnih obaveza (stav 1.), dok je stavom 2., propisano da radnik koji na radu ili u vezi s radom namjerno ili zbog krajnje nepažnje prouzrokuje štetu poslodavcu, dužan je štetu naknaditi. Stavom 3. navedenog člana, propisano je da ako štetu prouzrokuje više radnika, svaki radnik odgovara za dio štete koju je prouzrokovao, a ako se ne može utvrditi dio štete koju je svaki radnik prouzrokovao, smatra se da su svi radnici podjednako odgovorni i štetu nadoknađuju u jednakim dijelovima, dok je stavom 4. propisano da ako je više radnika prouzrokovalo štetu krivičnim djelom s umišljajem, za štetu odgovaraju solidarno.

Dakle, iz navedenog proizilazi da ako prilikom obavljanja ugovorenih poslova koji predstavljaju izvršavanja obaveza iz radnog odnosa nastane šteta, ta šteta se smatra štetom na radu. Isto tako, ako radnik prouzrokuje štetu koja ne predstavlja redovito obavljanje ugovorenih poslova, ali predstavlja aktivnost iz radnog odnosa, ta se šteta smatra štetom u vezi s radom. Navedenom odredbom su izrekom uređeni slučajevi odgovornosti za štetu koju prouzrokuju radnici koji su kod poslodavca u radnom odnosu. Naime, radnik odgovara za štetu uzrokovanu poslodavcu koju počinio na radu, odnosno u vezi s radom samo ako je tu štetu počinio namjerno ili s krajnjom nepažnjom. Namjera je najteži oblik krivnje, koja se određuje subjektivno. Namjera, prema pravnoj teoriji, je takva vrsta krivnje kod koje štetnik postupa znajući i hotimice, odnosno postupa s voljom i znanjem, svjestan da će svojim postupanjem ili propuštanjem postupanja počiniti štetu. Prema opštim pravilima, krivnja štetnika se ne pretpostavlja, već samo obična nepažnja, a namjera i krajnja nepažnja se moraju dokazati. U postupku kojeg poslodavac pokrene protiv radnika radi naknade štete, koju je radnik prouzročio na radu i/ili u vezi s radom, podrazumijeva se da je radnik štetu prouzročio običnom nepažnjom, dok poslodavac ne dokaže namjeru ili krajnju nepažnju radnika.

U postupku koji je prethodio donošenju ove presude, tužitelj je izvodio dokaze isključivo na okolnosti nastanka predmetne štete, te okolnosti visine iste. Dakle, tužitelj, u konkretnom slučaju nije dokazivao, iako je bio u obavezi, da je tuženi na radu namjerno ili zbog krajnje nepažnje, prouzrokovao predmetnu štetu.

Naime, iz provedenih dokaza, sud je nedvojbeno mogao utvrditi činjenicu da je u vrijeme šetnog događaja tj. 14.04.2024. godine, tuženi bio u radnom odnosu po osnovu Ugovora o radu na određeno vrijeme kod tužitelja, kao i činjenicu da je dana 14.04.2024. godine, upravljajući t.m.v. „VW C.“, u vlasništvu tužitelja, prouzrokovao saobraćajnu nesreću kojom prilikom je tužitelju pričinio materijalnu štetu. Navedene činjenice proizilaze iz Ugovora o radu na određeno vrijeme od 06.03.2024. godine, i zapisnika sačinjenog od zaposlenika tužitelja E. K. od 15.04.2024. godine, kao i zapisnika o oštećenju vozila „W. O.“ od 18.04.2024. godine. Da je došlo do štete na predmetnom t.m.v., nije sporio ni sam tuženi, kao ni činjenicu da je upravo on bio vozač predmetnog t.m.v. u trenutku nastanka štete. Iz provedenih dokaza, sud je također nedvojbeno mogao utvrditi i da tužitelj po ovom osnovu, nije naplatio štetu od osiguravajućeg društva po osnovu polise kasko osiguranja.

Dakle, u postupku koji je prethodio donošenju predmetne odluke, tužitelj, iako je bio u obavezi, nije dokazao da je tuženi, kao zaposlenik tužitelja, predmetnu štetu počinio namjerno ili s krajnjom nepažnjom, pa kod zakonske pretpostavke koja podrazumijeva da je tuženi kao radnik štetu prouzročio običnom nepažnjom, dok poslodavac ne dokaže namjeru ili krajnju nepažnju radnika, stoga je ovaj sud primjenom odredbe člana 102 Zakona o radu Brčko distrikta BiH i odbio ovako postavljeni tužbeni zahtjev.

Sud nije prihvatio kao osnovane i dokazane tvrdnje punomoćnika tužitelja da je tuženi predmetno t.m.v. koristio za vlastite potrebe, odnosno da prouzrokovana šteta nije počinjena na radu, odnosno u vezi sa radom, obzirom da je u Ugovoru o radu na određeno vrijeme, u odredbi člana 13. jasno propisano da je ugovorena plata za redovno radno vrijeme na iznos od 950,00 KM, i da se ista uvećava za

noćni rad od 30% neto satnice, te za rad na dan sedmičnog odmora rada najmanje 30% neto satnice, pa stoga činjenica da je do saobraćajne nezgode došlo u nedjelju u kasnim večernjim satima, nije ujedno i dokaz da je šteta nastala kao posljedica korištenja predmetnog t.m.v. za vlastite potrebe tuženog. Navodi punomoćnika tužitelja da je tuženi kroz dostavu putnih naloga mogao dokazati da je tog dana obavljao redovne poslove, za ovaj sud se čine krajnje nelogičnim kod opšte poznate činjenice da se putni nalozi nalaze u posjedu tužitelja kao poslodavca, a ne tuženog kao radnika.

Cijeneći da u ovom postupku tužitelj nije dokazao osnov tužbenog zahtjeva, stoga ovaj sud nije posebno ni obrazlagao ostale provedene dokaze, prije svega, nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke.

Imajući u vidu naprijed navedeno, ovaj sud je na osnovu odredbe člana 249. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH, i odlučio kao u izreci presude.

Odluka o troškovima postupka, zasniva se na odredbama člana 120. stav 1. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa je sud tuženom shodno odredbama Tarife za rad advokata Advokatske komore Federacije Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik FBiH“, broj 22/04), dosudio iznos od 561,60 KM, a koji troškovi se odnose na trošak za sastav odgovora na tužbu u iznosu od -280,80 KM, trošak za sastav podneska od 16.12.2024. godine u iznosu od 280,80 KM.

SUDIJA
Admir Salihović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u roku od 15 dana, računajući od dana dostavljanja, a posredstvom ovog suda.